

УВОДНА РЕЧ

„Богословље“ за ову годину (1–2/2003) доноси више студија од ширег теолошког значаја. Требало би истаћи како и овом приликом „Богословље“ остаје израз стремљења Редакције да промовише научне радове писане за „Богословље“, укључујући и иностране ствараоце. Разуме се, такво настојање не иде ни ти треба да иде на уштрб присуства научника и других помесних Црква, као и теоретичара других вероисповести сродних по научним стремљењима. У овом броју Редакција часописа омогућује увид у низ области теологије и религијске философије: Р. Кубат истражује замисао о „духу“ и „срцу“ (*Ruah; Lev*) у Старом завету (библијска антропологија и егзегеза); Н. Милошевић прати богослужбено порекло службе Панихида [$\lambda\alpha\nu\nu\upsilon\chi\iota\varsigma$] (литургика); К. Кончаревић и Р. Бајић испитују лингвистичке и комуниколошке видове литургије (теологија језика и социолингвистика); А. Ђаковац истражује основне духовне и теолошко-философске претпоставке што су омогућавале или спречавале појаву и остварење појма особе или личности [$\acute{\upsilon}\lambda\omicron\sigma\tau\alpha\sigma\iota\varsigma$], и то у хришћанском смислу (хришћанска антропологија); Н. Богосављевић размишља о духовним, егзистенцијалним и онтолошким аспектима симбола круга и њиховим сложеним везама и утицајима на хришћанско теолошко учење о личности (хришћанска антропологија и симбологија); Н. Лудовикос и Д. Перовић, надаље, истражују идентитет Цркве и феноменологију црквеног бића с обзиром на начине поимања Бога и човека: Н. Лудовикос то чини веома осетљивом критиком августиновске тријадологије, антропологије и духовности на основу увида у такозвану византијску мистику, као и подстицајним новогумачењем учења о Цркви светог Максима Исповедника уз помоћ појма *αἰοφαῖνιχτικῆ ἐκκλησιολογίᾱς* *једносушности* (хришћанска антропологија, еклисиологија и догматика); Д. Перовић унапређује наше познавање црквеног начина постојања излагањем учења светог Василија Великог о Цркви, као и излагањем савремених критичких размишљања о Василијевом еклисиолошком доприносу теологији (догматика и еклисиологија); З. Крстић даје основни преглед историје развоја политичке економије, али с обзиром на обновљени позив на теолошко сагледавање и духовно преиначавање механизма, сврха и смисла света економије (хришћанска социологија религије); С. Милић и Б. Лубардић у студијама истражују могућности доприноса што их православној теологији могу пружити теолошко-философски токови руске мисли, било да је, конкретно, реч о критици Берђајевљевог учења о стварању и стваралаштву, било да је посреди критичко излагање Шестовљевог виђења проблема односа вере и разума [*fides et ratio*] у историји философије, односно теологије (философија религије и хришћанска философија). Најзад, размишљање о значају повезивања богословске самосвести са конкретностима историјског може подстаћи рад П. Пузовића о историјату Зворничке епархије (историја Српске православне Цркве). У новом броју „Бо-

гословље“ доноси и неколико вредних приказа, као и традиционалну хронику Богословског факултета за протекли школски период. У години када је наш факултет изнова постао члан Универзитета у Београду, чији је и саоснивач, чланови Редакције овим бројем часописа захваљују свима онима који су омогућили тај за све нас важан догађај, истичући речи апостола: „Ако ли је њокривено јеванђеље наше, у онима је њокривено који гину; у којима бог светиа овога ослейи разуме неверника, да им не засветили видело јеванђеља славе Христйове, који је обличје Бога...“ (2Кор 4 3–4).

На корицама: саркофаг Валентинијана III, Равена, V век